

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

13 octombrie 2022*

„Trimitere preliminară – Proprietate intelectuală – Directiva 2004/48/CE –
Respectarea drepturilor de proprietate intelectuală – Articolul 10 – Măsuri corective –
Distrușgerea mărfurilor – Noțiunea de «încălcare a unui drept de proprietate intelectuală» –
Mărfuri care poartă o marcă a Uniunii Europene”

În cauza C-355/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia), prin decizia din 29 decembrie 2020, primită de Curte la 7 iunie 2021, în procedura

Perfumesco.pl sp. z o.o. sp. k.

împotriva

Procter & Gamble International Operations SA,

cu participarea:

Rzecznik Praw Obywatelskich,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, îndeplinind funcția de președinte de cameră, domnul S. Rodin și doamna O. Spineanu-Matei (raportoare), judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Perfumesco.pl sp. z o.o. sp.k., de T. Snażyk, radca prawny;
- pentru Procter & Gamble International Operations SA, de D. Piróg și A. Rytel, adwokaci;

* Limba de procedură: polona.

- pentru Rzecznik Praw Obywatelskich, de M. Taborowski;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de K. Herrmann, S. L. Kaléda, P.-J. Loewenthal și J. Samnadda, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 10 din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO 2004, L 157, p. 45, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Perfumesco.pl sp. z o.o. sp.k., pe de o parte, și Procter & Gamble International Operations SA (denumită în continuare „Procter & Gamble”), pe de altă parte, în legătură cu o acțiune de distrugere a mărfurilor în urma unei pretinse încălcări a drepturilor conferite de o marcă a Uniunii Europene.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Articolul 46 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, cuprins în anexa 1C la Acordul de la Marrakech de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, care a fost aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO 1994, L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3) (denumit în continuare „Acordul TRIPS”), intitulat „Alte măsuri corective”, prevede:

„Pentru a crea un mijloc de descurajare eficient contra încălcării drepturilor, autoritățile judiciare sunt competente să dispună ca mărfurile pentru care au constatat că încalcă un drept să fie, fără niciun fel de compensație, scoase din circuitele comerciale într-un mod care să nu cauzeze prejudiciu titularului dreptului sau, cu excepția cazului în care acest lucru este contrar prevederilor constituționale existente, să fie distruse. Ele sunt de asemenea competente să dispună ca materiale și instrumente care au servit în principal la crearea sau la fabricarea mărfurilor în cauză să fie, fără niciun fel de compensație, scoase din circuitele comerciale într-un mod care să reducă la minimum riscurile unor noi încălcări. Cu ocazia examinării unor astfel de cereri, se va ține seama de faptul că trebuie să existe proporționalitate între gravitatea încălcării și măsurile corective ordonate, precum și de interesele terților. În ceea ce privește mărfurile de marcă contrafăcute, simplul fapt de retragere a mărcii aplicate în mod ilicit nu este suficient, cu excepția unor circumstanțe excepționale, pentru a permite introducerea mărfurilor în circuitele comerciale.”

Dreptul Uniunii

Directiva 2004/48

4 Considerentele (3)-(5), (7), (9), (10) și (17) ale Directivei 2004/48 au următorul cuprins:

„(3) [...] fără mijloace eficiente, în măsură să impună respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, inovația și creația sunt descurajate, iar investițiile reduse. Este deci necesar să se asigure ca dreptul material al proprietății intelectuale, care este astăzi reglementat pe larg de *acquis-ul comunitar*, să fie aplicat efectiv în Comunitate. În această privință, mijloacele de a impune respectarea drepturilor de proprietate intelectuală au o importanță esențială pentru succesul pieței interne.

(4) Pe plan internațional, toate statele membre, precum și Comunitatea însăși, în chestiunile în care sunt competente [a se citi «este competentă»], sunt legate prin [Acordul TRIPS].

(5) Acordul TRIPS cuprinde în special dispoziții referitoare la mijloacele de a impune respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie norme comune aplicabile pe plan internațional și sunt puse în aplicare în toate statele membre. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor internaționale ale statelor membre, inclusiv celor care rezultă din Acordul TRIPS.

[...]

(7) Din consultările angajate de Comisi[a Europeană] reiese că, în statele membre și în pofida dispozițiilor Acordului TRIPS, există încă disparități importante în ceea ce privește mijloacele de a impune respectarea drepturilor de proprietate intelectuală. Astfel, normele de aplicare a măsurilor provizorii care sunt utilizate în special pentru conservarea probelor, calculul daunelor interese sau normele procedurale pentru a determina încetarea încălcării drepturilor de proprietate intelectuală prezintă diferențe importante de la un stat membru la altul. În unele state membre, nu există măsuri, proceduri și mijloace de reparare, cum ar fi dreptul de informare și retragerea, pe cheltuiala contravenientului, a mărfurilor contrafăcute introduse pe piață.

[...]

(9) [...] Respectarea efectivă a dreptului material de proprietate intelectuală ar trebui să fie asigurată printr-o acțiune specifică la nivel comunitar. Apropierea legislațiilor în domeniu din statele membre este deci o condiție esențială pentru buna funcționare a pieței interne.

(10) Obiectivul prezentei directive constă în apropierea acestor legislații pentru a asigura un nivel de protecție ridicat, echivalent și omogen, al proprietății intelectuale în cadrul pieței interne.

[...]

(17) Măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute prin prezenta directivă ar trebui să fie stabilite în fiecare caz astfel încât să țină seama în mod corespunzător de caracteristicile specifice ale acestui caz, în special de caracteristicile specifice fiecărui drept de proprietate intelectuală și, atunci când este cazul, de caracterul intenționat sau neintenționat al infracțiunii săvârșite.”

5 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Fără a aduce atingere mijloacelor prevăzute sau care pot fi prevăzute prin legislația comunitară sau internă, în măsura în care aceste mijloace sunt favorabile titularilor drepturilor, măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute prin prezenta directivă se aplică, în conformitate cu articolul 3, oricărei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală, prevăzute de legislația comunitară și/sau legislația internă a statului membru în cauză.”

6 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Obligație generală”, prevede la alineatul (2):

„Măsurile, procedurile și mijloacele de reparație trebuie să fie de asemenea eficiente, proporționale și disuasive și să fie aplicate astfel încât să se evite crearea unor obstacole în calea comerțului legal și să se ofere protecție împotriva folosirii lor abuzive.”

7 Articolul 10 din aceeași directivă, intitulat „Măsuri corective”, prevede:

„(1) Fără a aduce atingere eventualelor daune interese datorate titularului dreptului în temeiul încălcării și fără nici o despăgubire, statele membre asigură ca autoritățile judecătorești competente să poată ordona la cererea reclamantului luarea de măsuri corespunzătoare cu privire la mărfurile care s-a constatat că încalcă un drept de proprietate intelectuală și, în cazurile corespunzătoare, cu privire la materialele și instrumentele care au servit în principal la crearea și fabricarea acestor mărfuri. Printre aceste măsuri, vor figura în special:

(a) retragerea din circuitele comerciale;

(b) retragerea definitivă din circuitele comerciale

sau

(c) distrugerea.

(2) Autoritățile judecătorești ordonă ca aceste măsuri să fie puse în aplicare pe cheltuiala contravenientului, în afară de cazul când există motive speciale care se opun acestui lucru.

(3) La examinarea unei cereri de măsuri corective, se va ține seama de faptul că trebuie să existe o proporție între gravitatea încălcării și măsurile corective ordonate, precum și de interesele terților.”

Regulamentul (CE) nr. 207/2009

8 Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) 2015/2424 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2015 (JO 2015, L 341, p. 21) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 207/2009”), a fost abrogat și înlocuit, cu efect de la

1 octombrie 2017, de Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1). Cu toate acestea, ținând seama de data faptelor din litigiul principal, Regulamentul nr. 207/2009 rămâne aplicabil acestuia din urmă.

9 Articolul 9 din Regulamentul nr. 207/2009, intitulat „Drepturi conferite de o marcă UE”, prevedea:

„(1) Înregistrarea unei mărci UE conferă titularului său drepturi exclusive.

(2) Fără a aduce atingere drepturilor titularilor dobândite înainte de data depunerii cererii sau de data de prioritate a mărcii UE, titularul respectivei mărci UE are dreptul să împiedice orice terț să utilizeze un semn în cadrul comerțului, fără consimțământul său, pentru produse sau servicii în cazul în care:

(a) semnul este identic cu marca UE și este utilizat pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care marca UE este înregistrată;

[...]

(3) În temeiul alineatului (2) pot fi interzise, în special, următoarele:

(a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalajul acestora;

(b) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau păstrarea lor cu această destinație sub acest semn ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;

(c) importul sau exportul de produse sub acest semn;

[...]

(4) Fără a aduce atingere drepturilor titularilor dobândite înainte de data depunerii cererii sau de data de prioritate a mărcii UE, titularul respectivei mărci UE are dreptul totodată să împiedice orice terț să introducă, în cursul schimbului comercial, produse în Uniune fără a le pune în liberă circulație, în cazul în care aceste produse, inclusiv ambalajele, provin din țări terțe și poartă, fără a fi autorizate, o marcă care este identică cu marca UE înregistrată pentru respectivele produse sau care nu poate fi diferențiată, în aspectele sale esențiale, de marca respectivă.

Dreptul titularului unei mărci UE menționat la primul paragraf se stinge dacă, în cursul procedurilor de constatare a contrafacerii mărcii UE, inițiate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 608/2013 al Parlamentului European și al Consiliului [din 12 iunie 2013 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate intelectuală de către autoritățile vamale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului (JO 2013, L 181, p. 15)], declarantul sau deținătorul produselor prezintă probe potrivit cărora titularul mărcii UE nu are dreptul să interzică introducerea produselor pe piață în țara de destinație finală.”

10 Articolul 102 din acest regulament, intitulat „Sanțiuni”, prevede:

„(1) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor UE constată că pârâtul a contrafăcut sau există riscul să contrafacă o marcă UE, aceasta dispune, cu excepția cazului în care există motive temeinice care o determină să nu acționeze astfel, printr-o ordonanță prin

care i se interzice pârâtului să își continue actele de contrafacere sau actele care prezintă riscul de contrafacere. De asemenea, în conformitate cu legislația internă, ia măsurile necesare pentru a garanta respectarea acestei interdicții.

(2) Instanța competentă în domeniul mărcilor UE poate, de asemenea, să aplice măsurile sau ordinele prevăzute de legislația aplicabilă pe care le consideră necesare în împrejurările cauzei.”

Dreptul polonez

- 11 Articolul 286 din ustawa – Prawo własności przemysłowej (Legea privind drepturile de proprietate industrială) din 30 iunie 2000 (Dz. U. 2020, poziția 286), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea privind proprietatea industrială”), prevede:

„Sąd [(tribunalul)] sesizat cu o cauză privind încălcarea drepturilor se poate pronunța, la cererea titularului, cu privire la produsele fabricate sau pe care s-a aplicat marca în mod ilicit și care aparțin contravenientului, precum și cu privire la mijloacele și materialele utilizate pentru a le fabrica sau a le aplica marca. Acesta poate dispune printre altele ca acestea să fie retrase de pe piață, atribuite titularului de drept până la concurența unei sume alocate în favoarea sa sau distruse. În decizia sa, sąd [(tribunalul)] ține seama de gravitatea încălcării și de interesele terților.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 12 Procter & Gamble este un fabricant de produse de parfumerie. În temeiul unui contract de licență acordat de HUGO BOSS Trade Mark Management GmbH & Co. KG (denumită în continuare „HUGO BOSS TMM”), aceasta era singura abilitată să utilizeze marca verbală a Uniunii Europene HUGO BOSS (denumită în continuare „marca HUGO BOSS”), precum și să inițieze și să susțină în nume propriu acțiuni legate de încălcarea drepturilor asupra acesteia. Această marcă a fost înregistrată pentru produsele următoare, încadrate în clasa 3 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare:

„Atomizoare pentru parfum; parfumerie, deodorante de uz personal; săpunuri; articole pentru îngrijirea corpului și de frumusețe”.

- 13 Pentru ca clienții să poată testa produsele care poartă marca HUGO BOSS, HUGO BOSS TMM pune în mod gratuit la dispoziția vânzătorilor și a distribuitorilor pe care i-a autorizat eșantioane de produse sau „testere”, exclusiv în scopul prezentării și al promovării de produse cosmetice, în flacoane identice cu cele utilizate în vederea vânzării lor sub marca HUGO BOSS. Ambalajul exterior al acestora are o culoare deschisă uniformă și se indică în mod vizibil că aceste eșantioane nu sunt destinate vânzării, de exemplu prin una din următoarele mențiuni: „not for sale” (nu este destinat vânzării), „demonstration” (demonstrație) sau „tester” (tester). Eșantioanele menționate nu sunt introduse pe piața Spațiului Economic European (SEE) de HUGO BOSS TMM sau cu consimțământul său.
- 14 Perfumesco.pl desfășoară, din luna ianuarie 2012, activități comerciale de vânzare cu ridicata de produse de parfumerie în cadrul unui magazin online. Ea transmite în mod periodic liste de prețuri vânzătorilor de produse cosmetice online, propunând printre altele vânzarea de eșantioane de produse de parfumerie care poartă marca HUGO BOSS și mențiunea „Tester”, indicând faptul că aceste eșantioane nu prezintă diferențe sub aspectul mirosului față de un

- produs obișnuit. Instanța de trimitere precizează că Perfumesco.pl nu înlătură și nu acoperă codurile de bare care figurează pe ambalajele exterioare ale produselor care poartă această marcă și că, bazându-se pe partenerii săi contractuali în ceea ce privește proveniența legală a produselor pe care le cumpără, ea nu verifică proveniența acestora și nu controlează dacă aceste coduri de bară au fost înlăturate.
- 15 La 28 iulie 2016, în executarea unei ordonanțe de dispunere a unor măsuri asigurătorii, un executor judecătoresc a procedat în Polonia la confiscarea parfumurilor și a apelor de toaletă și de parfum în ambalaje care purtau marca HUGO BOSS, și anume testere care nu sunt destinate vânzării, produse desemnate prin coduri care indicau, potrivit declarației Procter & Gamble, că erau destinate de producător introducerii pe piață în afara SEE și produse ale căror coduri de bare aplicate pe ambalaje fuseseră înlăturate sau acoperite.
  - 16 Sesizat de Procter & Gamble, Sąd Okręgowy w Warszawie (Tribunalul Regional din Varșovia, Polonia) a impus, printr-o hotărâre din 26 iunie 2017, Perfumesco.pl printre altele distrugerea parfumurilor și a apelor de toaletă și de parfum al căror ambalaj purta marca HUGO BOSS, în special testere, care nu fuseseră introduse pe piața SEE de HUGO BOSS TMM sau cu consimțământul său.
  - 17 Printr-o hotărâre din 20 septembrie 2018, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Curtea de Apel din Varșovia, Polonia) a respins apelul formulat de Perfumesco.pl. Această instanță a arătat printre altele că, în conformitate cu articolul 102 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, instanța competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene putea să dispună măsurile prevăzute de legislația aplicabilă pe care le considera necesare în împrejurările speței și că dispoziția respectivă permitea aplicarea articolului 286 din Legea privind proprietatea industrială. Ea a apreciat că Sąd Okręgowy w Warszawie (Tribunalul Regional din Varșovia) aplicase acest din urmă articol fără a săvârși o eroare.
  - 18 Mai întâi, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Curtea de Apel din Varșovia) a considerat că, în conformitate cu modul său de redactare, articolul 286 din Legea privind proprietatea industrială nu se aplica decât dacă produsele fuseseră fabricate sau li se aplicase marca în mod ilicit și că nu aceasta era situația în litigiul cu care fusese sesizată. Astfel, Procter & Gamble nu ar fi contestat faptul că parfumurile confiscate erau produse originale, ci ar fi susținut că HUGO BOSS TMM nu a consimțit la introducerea lor pe piață în SEE și că Perfumesco.pl nu a dovedit existența unui asemenea consimțământ.
  - 19 În continuare, instanța menționată a apreciat că acest articol 286 trebuia interpretat în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48, pe care îl transpune în ordinea juridică poloneză, și că trebuia să se considere că orice marfă care încalcă un drept de proprietate industrială era fabricată în mod ilicit în sensul articolului 286 menționat.
  - 20 În sfârșit, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Curtea de Apel din Varșovia) a arătat că parfumurile confiscate purtau autocolante de mascare, care nu permiteau stabilirea regiunii geografice pentru care erau destinate, și că fuseseră aplicate coduri de mascare în locul codurilor de securitate înlăturate. Ea a precizat că, deși nu existau dovezi că eliminarea codurilor de securitate ar fi fost efectuată de Perfumesco.pl, aceasta din urmă trebuia să știe, în calitate de profesionist în domeniul parfumeriei, că produsele erau introduse pe piață în pofida provenienței lor îndoielnice. Instanța menționată a arătat că testerele fuseseră puse în vânzare de Perfumesco.pl, care trebuia să cunoască pe deplin lipsa consimțământului HUGO BOSS TMM cu privire la introducerea lor pe piață în SEE.

- 21 Perfumesco.pl a formulat recurs în fața instanței de trimitere, Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia), invocând printre altele o încălcare a articolului 286 din Legea privind proprietatea industrială. În această privință, ea susține că Procter & Gamble invocă lipsa consimțământului titularului mărcii HUGO BOSS pentru introducerea pe piață a mărfurilor confiscate pe teritoriul SEE, fără a contesta faptul că acestea sunt produse originale.
- 22 Această instanță observă că instanțele de fond sesizate în cauza principală au atras atenția asupra modului de redactare a articolului 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48 și au aplicat o interpretare conformă cu dreptul Uniunii a articolului 286 din Legea privind proprietatea industrială. Ea constată că, potrivit instanțelor menționate, articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48 vizează mărfurile cu privire la care s-a stabilit că încalcă un drept de proprietate intelectuală și că, prin urmare, poate fi dispusă distrugerea mărfurilor, inclusiv atunci când acestea nu au fost „fabricate și [nu] li s-a aplicat o marcă” în mod ilicit, potrivit formulării legislației naționale.
- 23 Instanța de trimitere arată că, pe de o parte, mai multe argumente, reținute de asemenea în doctrină, pledează în favoarea unei interpretări literale a articolului 286 din Legea privind proprietatea industrială, în special faptul că modificarea acestui articol intervenită în 2007 rezulta din punerea în aplicare a Directivei 2004/48. Pe de altă parte, ținând seama de obligația de a efectua o interpretare literală a dreptului național care să fie conformă cu dreptul Uniunii, interpretarea articolului 286 menționat ar trebui să se bazeze pe cea a articolului 10 alineatul (1) din această directivă.
- 24 În aceste condiții, Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 10 din Directiva [2004/48] trebuie interpretat în sensul că se opune unei interpretări a unei dispoziții naționale potrivit căreia o măsură de protecție sub forma distrugerii mărfurilor vizează numai mărfurile fabricate ilicit sau care poartă marca în mod ilicit și nu poate fi aplicată unor mărfuri introduse ilegal pe piață în [SEE] care nu pot fi considerate ca fiind fabricate ilicit sau purtând marca în mod ilicit?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 25 În observațiile lor, Rzecznik Praw Obywatelskich (Ombudsmanul, Polonia) și Comisia ridică problema dacă instanța de trimitere, și anume Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), în complet format din trei judecători ai Camerei civile, este, având în vedere procesul de numire a judecătorilor care o compun pe aceasta din urmă, o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE.
- 26 Pe de o parte, Ombudsmanul consideră că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă pentru motivul că provine de la un organ care nu este constituit prin lege și care nu este nici independent, nici imparțial.
- 27 Pe de altă parte, Comisia, fără a susține însă în mod clar că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă, observă că actul de numire la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) a fiecăruia dintre cei trei judecători care compun instanța de trimitere a fost adoptat de președintele Republicii Polone în urma unei proceduri desfășurate în împrejurări identice cu cea care a condus printre altele la numirea judecătorului care a sesizat Curtea cu cererea de decizie preliminară în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank (C-132/20, EU:C:2022:235).

- 28 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a aprecia dacă organul de trimitere în discuție are caracterul unei „instanțe” în sensul articolului 267 TFUE, aspect care ține exclusiv de dreptul Uniunii, și, prin urmare, pentru a aprecia dacă cererea de decizie preliminară este admisibilă, Curtea ia în considerare un ansamblu de elemente precum originea legală a acestui organ, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organul menționat a normelor de drept, precum și independența acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punctul 43, și Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctul 66).
- 29 Independența judecătorilor din statele membre prezintă o importanță fundamentală pentru ordinea juridică a Uniunii Europene sub diverse aspecte. Mai precis, această independență este esențială pentru buna funcționare a sistemului de cooperare judiciară constituit de mecanismul trimiterii preliminare prevăzut la articolul 267 TFUE, întrucât acest mecanism nu poate fi activat decât de o instanță care are sarcina de a aplica dreptul Uniunii și care îndeplinește printre altele acest criteriu de independență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punctul 45 și jurisprudența citată).
- 30 Garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii postulează existența unor norme, în special în ceea ce privește compunerea instanței, numirea, durata funcției, precum și cauzele de abținere, de recuzare și de revocare a membrilor săi, care să permită înlăturarea din percepția justițiabililor a oricărei îndoieli legitime referitoare la impenetrabilitatea acestei instanțe în privința unor elemente exterioare și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă (Hotărârea din 9 iulie 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punctul 52, precum și Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții, C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931, punctele 67 și 71).
- 31 În speță, nu există nicio îndoială că Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) figurează, ca atare, printre instanțele poloneze de drept comun.
- 32 Or, în măsura în care o cerere de decizie preliminară provine de la o instanță națională, trebuie să se prezume că aceasta îndeplinește cerințele amintite la punctul 28 din prezenta hotărâre, independent de compunerea sa concretă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctul 69).
- 33 Această prezumție se impune însă exclusiv în scopul aprecierii admisibilității cererilor de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE. Nu se poate, așadar, deduce de aici că cerințele de numire a judecătorilor care compun instanța de trimitere permit în mod necesar îndeplinirea garanțiilor privind accesul la o instanță judecătorească independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și al articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctul 74).
- 34 În plus, prezumția menționată poate fi răsturnată atunci când o hotărâre judecătorească rămasă definitivă pronunțată de o instanță națională sau internațională ar conduce la concluzia că judecătorul sau judecătorii care compun instanța de trimitere nu au calitatea de instanță judecătorească independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE interpretat în lumina articolului 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale. Situația ar fi aceeași dacă ar exista, dincolo de situația personală a judecătorului sau a judecătorilor care prezintă în mod formal o cerere în

temeiul articolului 267 TFUE, alte elemente care ar trebui să aibă repercusiuni asupra funcționării instanței de trimitere din care fac parte acești judecători și să contribuie astfel la atingerea adusă independenței și imparțialității acestei instanțe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctele 72 și 75).

- 35 În speță nu a fost prezentat niciun element concret și precis care ar permite să răstoarne, în condițiile amintite la punctul precedent din prezenta hotărâre, prezumția potrivit căreia prezenta cerere de decizie preliminară provine de la un organism care îndeplinește cerințele amintite la punctul 28 din prezenta hotărâre.
- 36 În consecință, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 37 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că se opune interpretării unei dispoziții naționale potrivit căreia o măsură de protecție constând în distrugerea mărfurilor nu poate fi aplicată unor mărfuri care au fost fabricate și pe care s-a aplicat o marcă a Uniunii Europene, cu consimțământul titularului acesteia, dar care au fost introduse pe piața SEE fără consimțământul său.
- 38 Așadar, se impune interpretarea noțiunii de „încălcarea a unui drept de proprietate intelectuală” în sensul acestui articol 10 alineatul (1).
- 39 În acest sens, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în ceea ce privește interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul în care se înscrie și de obiectivele urmărite de actul din care face parte această dispoziție. Geneza unei dispoziții a dreptului Uniunii poate de asemenea să ofere elemente relevante pentru interpretarea acesteia (Hotărârea din 10 iunie 2021, KRONE – Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 40 Potrivit modului de redactare a articolului 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48, statele membre au obligația să se asigure „ca autoritățile judecătorești competente să poată ordona la cererea reclamantului luarea de măsuri corespunzătoare cu privire la mărfurile care s-a constatat că încalcă un drept de proprietate intelectuală”. Printre aceste măsuri se numără cea prevăzută la acest articol 10 alineatul (1) litera (c), și anume distrugerea mărfurilor.
- 41 Astfel, reiese din modul de redactare a articolului 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48 că această dispoziție nu limitează aplicarea măsurilor corective pe care le prevede la anumite tipuri de încălcări ale unui drept de proprietate intelectuală. În plus, în conformitate cu articolul 10 alineatul (3) din această directivă interpretat în lumina considerentului (17) al acesteia, la examinarea unei cereri de măsuri corective, revine autorităților judiciare competente sarcina de a ține seama de faptul că trebuie să existe o proporție între gravitatea încălcării și măsurile corective ordonate, precum și de interesele terților. Prin urmare, revine acestor autorități sarcina de a stabili măsura care trebuie adoptată în fiecare caz.
- 42 Această interpretare a articolului 10 din Directiva 2004/48 este confirmată atât de contextul în care se înscrie acest articol, cât și de obiectivele acestei directive.

- 43 Într-adevăr, pe de o parte, în ceea ce privește contextul în care se înscrie articolul 10 din Directiva 2004/48, reiese din considerentele (4) și (5) ale acesteia din urmă că toate statele membre, precum și Uniunea însăși, în chestiunile în care este competentă, sunt, pe plan internațional, legate prin Acordul TRIPS, care conține printre altele dispoziții referitoare la mijloacele de a impune respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie norme comune aplicabile pe plan internațional și puse în aplicare în toate statele membre.
- 44 Articolul 10 transpune în ordinea juridică a Uniunii articolul 46 din Acordul TRIPS, potrivit căruia autoritățile judiciare vor putea „să dispună ca mărfurile pentru care au constatat că încalcă un drept să fie, fără nici un fel de compensație, scoase din circuitele comerciale [...]”. Astfel, articolul 46 nu își limitează domeniul de aplicare la o categorie precisă de încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală. Dimpotrivă, acesta vizează, ca urmare a formulării sale generale, toate mărfurile pentru care s-a constatat că încalcă, în orice fel, un drept de proprietate intelectuală. Împrejurarea că respectivul articol 46 ultima teză prevede obligații specifice privind „mărfurile de marcă contrafăcute” confirmă această analiză.
- 45 Pe de altă parte, în ceea ce privește obiectivul urmărit de Directiva 2004/48, Curtea a statuat că acesta constă în asigurarea de către statele membre a protecției efective a proprietății intelectuale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2011, *L'Oréal și alții*, C-324/09, EU:C:2011:474, punctul 131, precum și Hotărârea din 18 decembrie 2019, *IT Development*, C-666/18, EU:C:2019:1099, punctul 39) și, după cum reiese din considerentul (3) al acestei directive, aceasta urmărește o aplicare efectivă a dreptului material al proprietății intelectuale în Uniune.
- 46 În această privință, Curtea a decis că dispozițiile directivei menționate nu urmăresc să reglementeze toate aspectele legate de drepturile de proprietate intelectuală, ci doar pe cele care sunt inerente, pe de o parte, respectării acestor drepturi și, pe de altă parte, încălcărilor acestora din urmă, impunând existența unor căi procesuale eficiente, destinate să prevină, să pună capăt sau să remedieze orice încălcare a unui drept de proprietate intelectuală existent (Hotărârea din 10 aprilie 2014, *ACI Adam și alții*, C-435/12, EU:C:2014:254, punctul 61).
- 47 Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2004/48 prevede printre altele că măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute de statele membre trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive. Deși considerentul (10) al acestei directive evocă, în acest context, obiectivul constând în a asigura un nivel de protecție ridicat, echivalent și „omogen” al proprietății intelectuale în cadrul pieței interne, nu este mai puțin adevărat că directiva menționată se aplică, astfel cum reiese din articolul 2 alineatul (1), fără a aduce atingere mijloacelor prevăzute sau care pot fi prevăzute în special prin legislația internă, în măsura în care aceste mijloace sunt mai favorabile titularilor drepturilor. În această privință, din considerentul (7) al acestei directive rezultă fără ambiguitate că noțiunea de „mijloc” folosită are un caracter generic și înglobează măsurile care permit încetarea încălcării drepturilor de proprietate intelectuală (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 ianuarie 2017, *Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa*, C-367/15, EU:C:2017:36, punctul 22).
- 48 În consecință, și după cum Curtea a hotărât deja, Directiva 2004/48 consacră un standard minim privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală și nu împiedică statele membre să prevadă măsuri de protecție mai stricte (Hotărârea din 9 iunie 2016, *Hansson*, C-481/14, EU:C:2016:419, punctele 36 și 40). În schimb, acestea nu pot prevedea măsuri de protecție mai puțin stricte, restrângând printre altele aplicarea măsurilor prevăzute de această directivă la anumite tipuri de încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală. Astfel, reiese din modul de

redactare a articolului 2 alineatul (1) din directiva menționată că este vizată „[orice încălcare] a drepturilor de proprietate intelectuală, prevăzut[ă] de legislația comunitară și/sau legislația internă a statului membru în cauză”.

- 49 Rezultă din ceea ce precedă că articolul 10 din Directiva 2004/48 vizează toate mărfurile pentru care s-a constatat că încalcă, în orice fel, drepturi de proprietate intelectuală, fără a exclude *a priori* aplicarea măsurii corective a distrugerii, prevăzută la acest articol 10 alineatul (1) litera (c) în cazul unora dintre aceste încălcări.
- 50 Pe de altă parte, astfel cum reiese din decizia de trimitere, dreptul de proprietate intelectuală în discuție în cauza principală privește drepturile conferite de o marcă a Uniunii Europene.
- 51 Deși Directiva 2004/48 nu conține nicio definiție a drepturilor de proprietate intelectuală care intră în domeniul său de aplicare, Declarația Comisiei privind articolul 2 din Directiva 2004/48 (JO 2005, L 94, p. 37) precizează că, potrivit instituției respective, dreptul mărcilor figurează printre acestea. Rezultă de asemenea din Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal și alții (C-324/09, EU:C:2011:474), că marca Uniunii Europene intră în sfera noțiunii de „proprietate intelectuală”, în sensul Directivei 2004/48.
- 52 Drepturile conferite de marca Uniunii Europene titularului său sunt menționate la articolul 9 din Regulamentul nr. 207/2009.
- 53 În special, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, acest titular poate interzice aplicarea acestei mărci pe un produs sau pe ambalajul acestuia, iar articolul 9 alineatul (3) literele (b) și (c) din acest regulament îi permit să interzică în esență comercializarea produselor sub marca menționată.
- 54 În consecință, întrucât, pentru motivele expuse la punctul 41 din prezenta hotărâre, revine autorităților judiciare naționale competente sarcina de a stabili, de la caz la caz, măsura care, dintre cele prevăzute la articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48, poate fi impusă ca urmare a unei încălcări a unui drept de proprietate intelectuală, nu se poate considera că măsura corectivă constând în distrugerea mărfurilor, prevăzută la acest articol 10 alineatul (1) litera (c), nu este aplicabilă decât în caz de încălcare a dreptului conferit la articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 și că aplicarea sa este exclusă în caz de încălcare a drepturilor conferite la articolul 9 alineatul (3) litera (b) sau (c) din acest regulament.
- 55 Având în vedere toate aceste considerații, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că se opune interpretării unei dispoziții naționale potrivit căreia o măsură de protecție constând în distrugerea mărfurilor nu poate fi aplicată unor mărfuri care au fost fabricate și pe care s-a aplicat o marcă a Uniunii Europene, cu consimțământul titularului acesteia, dar care au fost introduse pe piața SEE fără consimțământul său.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 56 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

Articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală

trebuie interpretat în sensul că

se opune interpretării unei dispoziții naționale potrivit căreia o măsură de protecție constând în distrugerea mărfurilor nu poate fi aplicată unor mărfuri care au fost fabricate și pe care s-a aplicat o marcă a Uniunii Europene, cu consimțământul titularului acesteia, dar care au fost introduse pe piața Spațiului Economic European fără consimțământul său.

Semnături